

Palestijnen worden niet opzettelijk vergeten

23.9.20

door H. L. van Stegeren-Keizer

De werkgroep 'De Palestijnen en Israël' van de sectie internationale zaken van de Raad van kerken spant zich er blijkbaar in toenemende mate voor in het begrip Israël te naasten voor eigen doelen. Met de regelmaat van de klok worden de Israël-colleges van de kerken daarmee geconfronteerd.

Israël is in hun jargon de staat Israël en die alleen. Daardoor wordt de eigen aard van de relatie tussen kerk en Israël en die van kerk en Palestijnen ontkend en wordt een onjuiste parallel getrokken.

Wie zo te werk gaat doet schromelijk tekort aan de inzichten, die helaas nog maar in een klein gedeelte van de kerk zijn gegroeid omtrent

Israël, dat kerk en christenen nog steeds voor veel vragen stelt.

Israël is allereerst het joodse volk en zijn godsdienstige traditie, waar ook ter wereld, en voor veel joden zijn land en staat in het Midden-Oosten belangrijke facetten van hun identiteit. Door Jezus Christus is de kerk met dat volk onopgeefbaar verbonden en voor christenen is het van levensbelang de joodse wortels van hun geloof te ontdekken, na te gaan wat die voor hen betekenen en te beseffen hoe zeer het christelijk geloof in bijna 2000 jaren ontworteld is geraakt.

Zo gezien zou het in de kerk elke zondag Israël-zondag kunnen zijn. En daarom gaat het op 2 oktober. Dat aan die speciale verbinding tussen kerk en Israël eenmaal per jaar

extra aandacht wordt gegeven is waarlijk geen luxe. Zeker niet nu door de ontwikkelingen in het Midden-Oosten – waarover ook de Israël-organen van de kerken bezorgd zijn – sommigen, onder wie blijkbaar de leden van de werkgroep 'Palestijnen en Israël', de specifieke verhouding tussen kerk en Israël en tussen christenen en joden graag vergeten of minstens ondergeschikt maken aan de verhouding tussen kerk en Palestijnen of tussen joden en Palestijnen. Gemakshalve wordt ook vergeten dat Palestijnen, moslims en christenen, niet uitsluitend in Israël wonen.

Het is ook onze overtuiging dat de door de werkgroep beoogde dialoog van groot belang is. Zij zou daaraan een belangrijke bijdrage kunnen leveren door aan de broe-

ders en zusters in het Midden-Oosten vragen te stellen over hun overtuiging dat 'de kerk' de plaats van 'Israël' heeft ingenomen. Deze overtuiging belet namelijk veel christenen in het Midden-Oosten aan joden en aan het joodse volk en uiteindelijk ook aan de joodse staat een plaats te geven.

Het is volstrekt onwaar dat in de Israël-zondag-brochure Palestijnen opzettelijk worden vergeten of op een negatieve manier worden genoemd (*Trouw* 16 september). Men moet wel een heel speciale bril op hebben om dat te menen. In de brochure van dit jaar schrijft ds. Sjoerd Haagsma o.a. vanuit Nes Ammim:

„In onze situatie houdt dit vooral in, dat we ook oog krijgen voor de

Palestijnen in hun verlangen naar een thuisland, dat hun lot minder afhankelijk wordt van Arabische politieke manipulaties en Israëlische veiligheidswensen. In het leven van alledag hier merk je echter het duidelijkst wat dit in de praktijk betekent: al onze burenen hier, joden en Palestijnen, verlangen allereerst dat we eens ophouden te komen met allerlei goedbedoelde suggesties of bevoogdende uitspraken. Ze vragen veeleer een positieve betrokkenheid en begrip van hun leven en problemen hier. Maar voor alles: ruimte, ruimte om hun eigen problemen op te lossen! Juist christenen in Europa die hun verleden kennen, zouden moeten kunnen meehelpen deze zo broodnodige ruimte te creëren.”

Voorts is het evenmin waar dat over joodse feesten romantisch

wordt gesproken ten koste van de werkelijkheid. Voor joden zijn hun feesten de bouwstenen van hun bestaan, waaruit kracht wordt geput om in moeilijke tijden, tijdens vervolgingen in de Paasnacht of in concentratiekampen, maar ook in deze wereld, waaronder in de staat Israël, te blijven zoeken naar God en naar de zin van het leven. Daarvan kunnen christenen nog veel leren. Ook om onderscheid te maken tussen de opdracht van kerkelijke Israël-organen en die van een taakgroep van de sectie internationale zaken. Een naamsverandering van de werkgroep namelijk 'Werkgroep Palestijnen' zou daartoe al een hele verbetering zijn.

De auteur is voorzitter van het deputaatschap Kerk en Israël van de gereformeerde kerken.